

Наистина, нѣщо лошо се бѣ случило: тая зарань малката артистка отъ съседната стая се бѣ отровила. . . До късно тя не излѣзла отъ стаята си. Когато я потърсили и влѣзли вжтре — била вече изстинала. На леглото ѝ намѣрили стъкленце отъ нѣкакво лѣкарство. Отнесли я въ болницата, но тамъ само констатирали смъртта. Защо? Какъ? . . . Никой нищо не знаеше. Не оставила ни една дума. „Снощи до късно бѣха тукъ. Тя бѣше най-весела отъ всички“ — обясняваше още човѣкътъ. — После сви въ недоумение рамене и се подсмихна: „А бе, артисти. . .“

Другаритѣ на момичето, замаяни, като че изведнѣжъ остарѣли, влизаха, излизаха, качваха се горе, отново идѣха, изхлипваха съвсемъ неочаквано, сѣдаха тукъ, тамъ, и гледаха съ невиждащи очи. Директорътъ, небръснатъ и още по-тъменъ, пушеше цигара следъ цигара, и устнитѣ му трепереха като на дете.

Привечеръ, съ подути очи и отрупани съ гергини, женитѣ се опжтиха за болницата. На шиитѣ си бѣха вързали малки парчета черенъ крепъ. Напредъ вървѣха дветѣ артистки, следъ тѣхъ тритѣ бале-